

Nelson Goerner, piano

Nascut a San Pedro (Argentina), estudià a Buenos Aires amb Jorge Garrubba, Juan Carlos Arabian i Carmen Scalcione. Debutà el 1986 al Teatro Colón amb la Filarmónica de Buenos Aires. Es traslladà a Europa, on estudià amb Maria Tipo, i el 1990 guanyà el primer premi del Concurs Internacional de Ginebra. Des d'aleshores ha ofert recitals al Concertgebouw d'Amsterdam, Auditorio Nacional de Madrid, Wigmore Hall i South Bank Centre de Londres i Salle Gaveau de París, a més del Teatro Colón. Ha estat convidat a prestigiosos festivals, com el de Verbier, Salzburg, Edimburg, La Roque d'Anthéron, Tolosa de Llenguadoc, Schleswig-Holstein, Festival Chopin de Varsòvia i BBC Proms.

Actua habitualment amb orquestra, com la London Philharmonic Orchestra, BBC Philharmonic, Scottish i Wales National Orchestra, Hallé de Manchester, MDR de Leipzig, Orchestre Suisse Romande, Sinfonia Varsovia, Filharmònica de la Ràdio Holandesa i les simfòniques de Viena, Singapur i NHK de Tòquio, dirigit per E. Krivine, A. Jordan, M. Elder, N. Järvi, F. Luisi i F. Bruggen, entre d'altres. En música de cambra ha col·laborat amb el Takács Quartet, J. Jansen, V. Sokolov, S. Isserlis, G. Hoffman, Gautier i Renaud Capuçon; també interpreta sovint repertori per a dos pianos i a quatre mans amb R. Alavidze i M. Argerich.

La seva discografia inclou obres de Chopin (EMI, CD Accord), Rachmàninov, Liszt, Schumann (Cascavella), *Fantasia índia* de Busoni, *Concert per a piano i vents* d'E. Gregson (Chandos), *Nelson Goerner en concert* (IRCO) i un *Concert per a piano i orquestra* de J. Lord (EMI). El 2009 es va publicar un DVD interpretant Beethoven i Chopin al Festival de Verbier. També té àlbums per a l'Institut F. Chopin de Varsòvia amb instruments antics. Els seus darrers CD són un recital en directe (Wigmore Hall Live) i un amb obres de Debussy (*Zig Zag Territoires*), guardonats amb un Diapason d'Or. També ha rebut el Premi Konex de Plati i l'associació de crítics musicals argentins l'ha distingit en quatre ocasions com el millor solista argentí.

També et pot interessar

Palau Piano
Dilluns, 1 de juliol de 2019–20h
Sala de Concerts

Preus: 20 i 30 euros

Lucas & Arthur Jussen, pianos

J. S. Bach – G. Kurtág: *Dos corals*
W. A. Mozart: *Sonata per a dos pianos, en Re major, KV 448*
F. Schubert: *Lebensstürme, en La menor, D. 947*
F. Mompou: *Comptines*
I. Stravinsky: *La consagració de la primavera*

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 1004-2019

Nelson Goerner, piano

Palau Piano
Dimarts, 4 de juny de 2019–20h
Sala de Concerts

Programa

I

Muzio Clementi (1752-1832)
Sonata en Fa sostingut menor, op. 25 núm. 5
Piu tosto con espressione
Lento e patético
Presto

Ludwig van Beethoven (1770-1827)
Sonata núm. 23, en Fa menor, op. 57, “Appassionata”
Allegro assai
Andante con moto
Allegro ma non troppo

II

Frederic Chopin (1810-1849)
Nocturn en Fa major, op. 15 núm. 1
Andante cantabile
Larghetto
Lento

Nocturn en Mi bemoll, op. 55 núm. 2
Andante
Lento sostenuto

Sonata núm. 3, en Si menor, op. 58
Allegro maestoso
Scherzo. Molto vivace
Largo
Finale. Presto non tanto

25’

“[...] *Món és ressò. I del ressò va néixer el primer dia del món. No hi podia haver temps sense estridència. Aquell matí ens ho digueren tot; ara, el vespre, sentim els últims trepigs, ja laments de les nostres sandàlies.*”

Màrius Sampere
“Harmonies”
Ens trobarem a fora, 2006

27’

La revolució de la tècnica pianística

Hi ha mig segle llarg de la història de la música per a teclat que resulta especialment apassionant i crucial. Són els anys que van, si fa no fa, de la mort de Mozart (1791) a l’inici del declivi de Chopin (que podríem situar cap al 1845, poc després de publicar la *Sonata op. 58*). Aquest concert és una oportunitat de copsar el gran salt que es produeix en aquell moment.

El primer gran responsable del canvi és Muzio Clementi. Aquest romà que va emigrar al Regne Unit amb només 16 anys va trastocar el panorama musical en conèixer els pianos anglesos del moment, les possibilitats dels quals anaven més enllà que les del clave i fins i tot del pianoforte. No és només qüestió de poder tocar més fort o més fluix, sinó que permetien tocar notes molt més ràpides, i atacar les tecles de maneres diferents per buscar noves sonoritats. Clementi va veure de seguida que calia canviar la formació dels músics de teclat per aprofitar tots aquests recursos, i des de les seves primeres obres va posar de manifest aquesta voluntat. Mozart, que el va sentir tocar en un piano que no estava a l’alçada de les capacitats d’aquest magnífic intèrpret, va titllar-lo de “*xarlatà*” en una carta al seu pare. El cas, però, és que la seva tasca com a pedagog va obrir portes que ni el genial Mozart podia sospitar.

La seva *Sonata op. 25 núm. 5* data del 1790. Tot i que llavors no arribava als 40 anys, marca la culminació de la seva trajectòria com a compositor i pianista, ja que uns anys després s’aniria dedicant amb més intensitat a la tasca com a editor, pedagog i constructor d’instruments.

Quan Beethoven es va posar a treballar en la seva *Appassionata*, feia tot just un any que havia estrenat el seu piano Erard, amb un teclat que abastava més de les cinc octaves dels instruments amb què havien treballat Mozart i Haydn. Tanmateix, aquest treball marca el final de la seva experimentació tècnica i tímbrica, que ja havia fet abans de disposar del piano adequat. La sordesa va estroncar aquesta recerca, que tanmateix va fer imprescindible per als pianistes la feina amb els estudis de Clementi i encara els va portar a nous límits.

Chopin, fins i tot en les obres més poètiques i intimistes, com els *Nocturns*, va beure d’aquestes fonts i va fer treballar els intèrprets amb diferents plans sonors, com si cada mà s’hagués de dividir en dues o tres parts en què cada dit funciona d’una manera diferent i independent de la resta. La culminació va ser aquesta *Sonata op. 58*, en què la recerca el porta a sonoritats que ja anunciien Brahms i fins i tot Rachmàninov. Chopin va haver d’aturar-se aquí, però el canvi ja era imparable. En unes dècades havíem passat de l’aparent senzillesa de Mozart al terrabastall del Romanticisme.

Pep Gorgori, musicòleg i periodista